

Hainele aruncate zac pe jos ca șobolanii. Sticluțe de parfum sunt împrăștiate haotic, ca un roi de insecte. Jaluzelele sunt strâmbe, ca lovite de cutremur. De fapt, lui nu-i place aici și nici n-are încredere în locul ăsta. Totul în orașul acesta este o imitație elaborată a civilizației, o cacealma menită să demonstreze superioritatea speciei lor.

— În Baltimore, detaliază ea. Aici oamenii sunt drăguți. Fără toate prefăcătoriile alea din sud. Copiilor le place curtea mare din spate. Le place la școală. Magazinele sunt impresionante. Iar ție îți place serviciul. Știu că tu nu gândești în termenii ăștia. Dar o femeie își dă seama. Tot rămasul ăsta peste program. Ești devotat. Sunt sigură că te apreciază. O să te descurci fantastic. Totul o să fie minunat.

Mâna lui stângă, bandajată, e-n mâna ei. Nici asta nu-și dă seama cum s-a întâmplat. Speră că din cauza pastilelor. Căci altfel e de vină trupul ăsta perfid, îmbătat de actul sexual din perspectivă. Ea îi așază degetele pe panta unui sân și inspiră ca să-și umfle pieptul, întinzându-și gâtul. El îi cercetează pielea fără de cusur, dar vede acolo cele două cicatrice umflate ale Elisei Esposito. Elisa, Elaine. Ce asemănătoare sunt numele. Se pomenește urmând cu degetul cele două cicatrice imaginate. Lainie își alintă gâtul în palma lui. Strickland simte un junghi de tristețe pentru ea. Habar n-are la ce se gândește. De exemplu, acum se gândește că i-ar plăcea s-o toace bucățele, întocmai ca piranha ăia ascunși din chiuveta lor.

— Doare?

Ea îi ia degetele reci, cusute, și le coboară pe pieptul ei fierbinte, până deasupra inimii.

— Simți ceva?

Lainie îl vede că se dezlănțuie și-i place. De mult prea mult timp el a dat junglei tot ce avea mai bun. Dar aici, în Baltimore, miza-i mai mult decât o misiune militară. Ea trebuie să-i reamintească asta de câte ori poate. Întrebarea lui Timmy despre capsula timpului îl scosese pe Richard dintr-ale lui, reacționase excelent, sfātuindu-l așa cum se cuvine să facă un tată. Lainie își dă seama că nu trebuie decât să-i acorde ceva timp. În curând va fi pregătit să-i vorbească fiului despre ce i-a făcut skinkului și cum să fie un om bun. Fiindcă, în ciuda muncii sale, în ciuda loialității față de generalul Hoyt, în ciuda a toate, Richard e *bun*. Ea este aproape sigură de asta.

Revistele progresiste dedicate femeilor au învățat-o să nu își ofere trupul ca recompensă, dar ce știu ele? Oare vreuna dintre jurnalistele și editoarele alea au avut soțul aruncat în două feluri diferite de iad, din care să se întoarcă cu viață? *Uite, așa ar putea fi*, asta speră să-i spună lui partida de sex. *Am putea fi fericiți, normali*. Și dacă tot face asta, poate se va convinge și pe ea însăși de-același lucru. Poate că munca ei la Klein & Saunders nu va mai trebui ținută secret multă vreme. Poate că dacă asta va merge bine și el o va ține strâns în brațe apoi, epuizată și amețită, o să-i spună chiar atunci. Și poate c-o să fie chiar mândru de ea.

Dar dezlănțuirea lui nu durează mult. Richard devine rapid stânjenit când își simte trupul greoi, iar undeva între lepădarea greoaie a hainelor și aplecarea stângace peste ea, se retrage redevenind căpcăunul încrunțat în care s-a

transformat de la Amazon încoace. Ea este anume răvășită, cu cămașa parțial desfăcută, cu o mână cufundată în părul încâlcit, cu cealaltă strângând cuvertura, dar el e o mașinărie de carne, o unealtă pentru îndeplinit o sarcină, care-o pătrunde direct ca o seringă. Se împlântă fără stil, începând la o viteză medie, nu variabilă.

Și totuși e ceva, clar că e ceva, iar ea își încrucișează gleznele pe la spatele lui, își înfinge degetele în bicepsii lui și își zvârcolește trunchiul, nu fiindcă i-ar fi extraordinar de bine, ci pentru ca toate părțile lor să se afle într-o continuă mișcare, căci atâta vreme cât nu zace nemișcată, mai există o șansă să vadă fiecare clipă dintr-o perspectivă proaspătă și să creadă că acest act, precum și cel mai cuprinzător, al căsniciei lor, mai poate fi rezolvat.

E nevoie de energie și dăruire, iar asta o distrage, până când simte căldura mâinii lui Richard pe gât. Are grijă să deschidă ochii încet, ca să nu-l sperie. El are fața roșie și umedă, iar ochii, tot roșii și umezi, sunt fixați asupra gâtului ei, pe care trasează cu degetul mare câte o linie oblică de fiecare parte. Nu-i poate interpreta gestul, dar vrea să-l încurajeze.

— E bine, îi șoptește. Freacă-mă peste tot.

Mâna lui alunecă mai sus, peste bărbie, și-i acoperă gura cu o mișcare dezinvoltă pe care ea n-o pricepe până când simte cum i se prelinge umezeala pe gât. Îi simte verigheta pe sub bandaj strivindu-i buzele. Își zice să stea liniștită. Nu încearcă să-i facă rău. Nu încearcă să o sufoce. I se adună între buze și mai multă umezeală. Recunoaște gustul. Refuză să creadă. Gustă din nou și-și trage capul într-o parte ca să se desprindă de sub palma lui.

— Dragule, gâfâie. Îți sângerează mâna...

Însă mâna lui umedă alunecă iarăși pe gura ei. Asta își dorește – o vrea mută. Acum el se mișcă mai repede, arcurile patului scot sunete ascuțite și tăblia patului bubuie în ritmuri neașteptate, iar ea își strânge buzele ca să nu lase sângele să pătrundă și respiră pe nas, spunându-și că poate rezista până când el o să termine, fiindcă asta-i dezlănțuirea aia pe care și-o dorea, și încă la mare intensitate. Sunt femei cărora le place așa. A văzut nenumărate coperte de reviste de aventuri cu femei neajutorate, în haine zdrențuite, brutalizate de bărbați cu alură de Tarzan. Poate va reuși să învețe și ea să îi placă.

Strânsoarea lui începe să slăbească, trupul lui începe să zvâcnească, iar Lainie reușește să își ridice capul. Richard nu se mai uită la cele două linii pe care le-a trasat cu sânge pe gâtul ei. Acum își ține capul răsucit pe un umăr, mușchii gâtului îi sunt întinși pentru că se încordează să vadă ceva în dulap. Îi simte coapsele tremurând lipite de ale ei și-și lasă iarăși capul pe pernă, simțind cum sângele i se prelinge de ambele părți ale gâtului. E prea derutant, n-o să se gândească acum. Nu-i nimic demn de privit în dulap, absolut nimic. Doar niște pantofi vechi, cu toc înalt.

Elisa nu reușește să intre în laborator în fiecare noapte, iar în nopțile când intră cu ouăle în mână și găsește creatura în rezervor, nu în bazin, i se frânge inima. Asta o trezește din exuberanța egoistă, îi amintește că în F-1 nu există bucurie, de fapt. Da, bazinul este preferabil rezervorului, dar ce anume ar fi preferabil bazinului? Orice, totul. Lumea

asta e plină de iazuri și lacuri, de pâraie și râuri, de mări și oceane. În nopți ca astea, ea stă în fața rezervorului între-bându-se dacă o fi mai bună cu ceva decât soldații care au capturat creatura sau decât cercetătorii care o țin închisă.

De un lucru e sigură, și anume că el îi poate simți starea de spirit chiar și prin metal și sticlă. Luminile corpului său umplu rezervorul cu culori atât de intense, încât pare că plutește în lavă sau în oțel topit sau într-un foc galben. Pe Elisa o îngrijorează gravitatea acestor emoții. Oare nu cumva ea i-a făcut viața și mai greu de trăit? Înainte să se uite pe hublou, își înghite lacrimile grele și-și maschează tremuratul buzelor cu cel mai senin zâmbet de care e-n stare.

El așteaptă, rotindu-se chiar în spatele hublourilor. Se sucește și răsuțește când o vede și i se înalță bule din palme când îi scrie cuvintele care-i plac cel mai mult: „bună“, „E-L-I-S-A“, „disc“. Ea se îndoiește că poate auzi ceva din rezervorul închis și treaba asta îi smulge inima deja frântă și i-o face țândări. El vrea ca ea să-i pună un disc pe care el nu-l va putea auzi fiindcă asta o va face pe ea fericită, și astfel va fi *el* fericit.

Așa că se duce la masa cu aparatura audio, ușurată să iasă din raza lui vizuală, acolo unde el n-o va putea vedea cum e zguduită de plâns sau cum își șterge lacrimile cu brațul îndoit. Pune un disc și inspiră adânc ca să se îmbărbăteze înainte să revină la fereastra rezervorului, unde el clipește plin de receptivitate și-o scrutează cu privirea ca să-și dea seama dacă e sinceră, înainte să se împingă dintr-o parte în alta a rezervorului, înapoi și înainte, rotindu-se și sucindu-se ca pentru a o impresiona cu o demonstrație de măiestrie.

Elisa râde și-i oferă spectacolul dorit, ținând o mână în aer la înălțimea unui umăr și cealaltă la nivelul taliei,

valsând pe muzică și având un ou pe post de partener de dans, evitând stâlpii de beton în care sunt fixate cătușe și mesele cu instrumente ascuțite, de parcă acestea n-ar fi cu nimic mai rele decât cine știe ce dansatori bățoși. Plăcerea lui e evidentă după movul care radiază din rezervor, iar după o vreme ea cunoaște suficient de bine pardoseala sălii de dans încât să închidă ochii și să-și imagineze că se ține de mâna lui rece înzestrată cu gheare și de talia lui puternică acoperită de solzi.

Există o mulțime de motive pentru care Elisa nu-l observă pe bărbatul care intră în laborator. „Star Dust“ e un cântec cu un ritm magic și mai devreme, când era necăjită, a dat volumul mai tare decât de obicei. Dar e mai ales din cauză că urechile ei s-au deprins cu anumite tipuri de amenințări care apar noaptea târziu: zăngănitul grosolan scos de vreun cercetător care își întoarce buzunarele pe dos căutându-și cartela de acces sau pocnetele precise ale Pigmeilor care merg pe culoar. Sunetul acesta e unul pentru care ea nu-i pregătită, acela al unui bărbat ce cunoaște intensitatea unor simțuri ale creaturii, și anume văzul și auzul. Elisa bate box step și se lansează în vals, în vreme ce luminiscenta creaturii pălește până la un negru mat îngrijorat, un avertisment pe care Elisa, cu ochii strâns închiși în plin extaz, n-are nici o șansă să-l vadă.